

ЧУДО

Чарівної, запахущої липневої ночі в однієї мами знайшовся хлопчик. І на перший погляд нічого в тому дивного не було. Не сталося ніякої несподіванки, бо та мама знала, що така подія має трапитись, і з нетерпінням чекала на неї, і навіть спеціально прийшла до спеціального пологового будинку. Що вже й казати про всякі чудеса чи, скажімо, оказії. Нічого про них казати, бо ні оказій, ані тим паче чудес, взагалі не передбачалося. Але ж на те вони й оказії, на те вони й чудеса, щоб траплятися зненацька, без попереджень.

Отже, народився собі хлопчик. І, що не кажіть, це вже саме по собі чудо з чудес. Бо могла б з'явитися дівчинка, еге ж? Чому саме хлопчик? Хто може пояснити? Ніхто. А міг же зовсім ніхто не народитися? Міг. Чому народився? Як так виходить, що фактично з нічого зароджується брунечка життя, яка згодом з'являється на світ, метляє туди-сюди рученятами-ноженятами, кричить, вимагаючи харчів і любові?..

Тож це лише на перший погляд нам здається, що всілякі там дива бувають лише в казках і в рекламі. А насправді у світі стільки дивовижного!

Просто деякі дива стаються так часто, що здаються нам звичними, буденними. Але ж часом відбуваються по-справжньому рідкісні події. От узяти хоча б новонародженого хлопчика, з якого ми почали розповідь.

З доброго дива хлопчик з'явився на світ зубатий. Взагалі-то дітки народжуються беззубі, але іноді, вельми зрідка, буває, що кілька зубчиків у дитини прорізаються ще до народження. Чому так трапилося з цим хлопчиком, ніхто не міг сказати напевно, навіть лікарі дивувалися й розводили руками. Може, тому, що його мама, коли була при надії, полюбляла розгризати зубами волоські горіхи, а може, тому, що якимось поїхала до родичів у село і там її кусьнула за литку сусідська коза?.. Хто його знає...

Але ж спочатку про ті зубенята ніхто й не знав. А головне, не знала пухкенька молода акушерка, що зносила всіх новонароджених у спеціальну кімнатку, щоб вони там трохи полежали і оговталися після стресу. Бо ж усім відомо, що під час народження кожне немовля переживає стрес. Воно й зрозуміло: така відповідальна подія, як народження, випадає не щодня.

Отож жінка, нічого не підозрюючи, несла хлопчика, якого ще й назвати не встигли, несла собі та й чомусь вирішила заговорити до немовляти.

— У-тю-тю! — сказала вона, роблячи вказівним

і мізинним пальцями «козу» перед маленьким дитячим личком.

Малюк ніколи не бачив дорослих пальців. І не куштував. Чи то він так уже зголоднів, чи просто вирішив дати козі бій, хтозна, але, не довго думаючи, хлопчик ухопив акушерку за мізинець, притяг його собі до рота і щосили гризнув. З несподіванки й болю медсестра розтиснула руки — і вперше в житті дитятко відчуло на собі дію двох сил: сили земного тяжіння й сили слова.

— Стонадцять халеп тобі на голову! — зойкнула вкушена медсестра...

Як на біду, саме в ту мить від підступного і дошкульного укусу кажана прокинувся Вельзепер.

Зафіксовано!

— Йой! Горів би ти в пеклі та в смолі варився! — заскавулів худий, як трясця, Вельзепер і ледь не беркицьнувся з незручного металевого крісла. — І коли вже витруять цю кусючу погань?! Розплодилося тут, як мух на свинарнику. Начальство зовсім не дбає про умови праці...

Він відірвав від спини кажана й пожбурич геть. Бідолашна летюча миша втелющилась у розкриті дверцята електричного трансформатора й повисла на безладних жмутках дротів.

Наступної миті Вельзеперів гнів змінився на радість: на пульті, за яким він сидів, а саме в секторі прокльонів і заклять, скажено миготіла пекельно-червона лампочка. Стрілка прокльонометра під нею зашкалювала.

— Є! — вереснув нечистий. — Є! Є! Є! Шестибальний — не менше! Є!

Вельзепер прожогом смикнув за великий важіль у формі змія. — Отак! Хе-хе! Зафіксовано! — шаленів від щастя оператор зловловлювача. Широкий екран у центрі пульта тут-таки відреагував на посмик важеля, засвітившись багряними рядками літер: